

ULJASMAA

HAJONNUT LAUMA

SOTURI-
KISSAT
-SARJAN
TEKIJÄLTÄ

ERIN HUNTER

WSOY

ERIN HUNTER

Uljasmiaa

HAJONNUT LAUMA

SUOMENTANUT
ULLA SELKÄLÄ

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

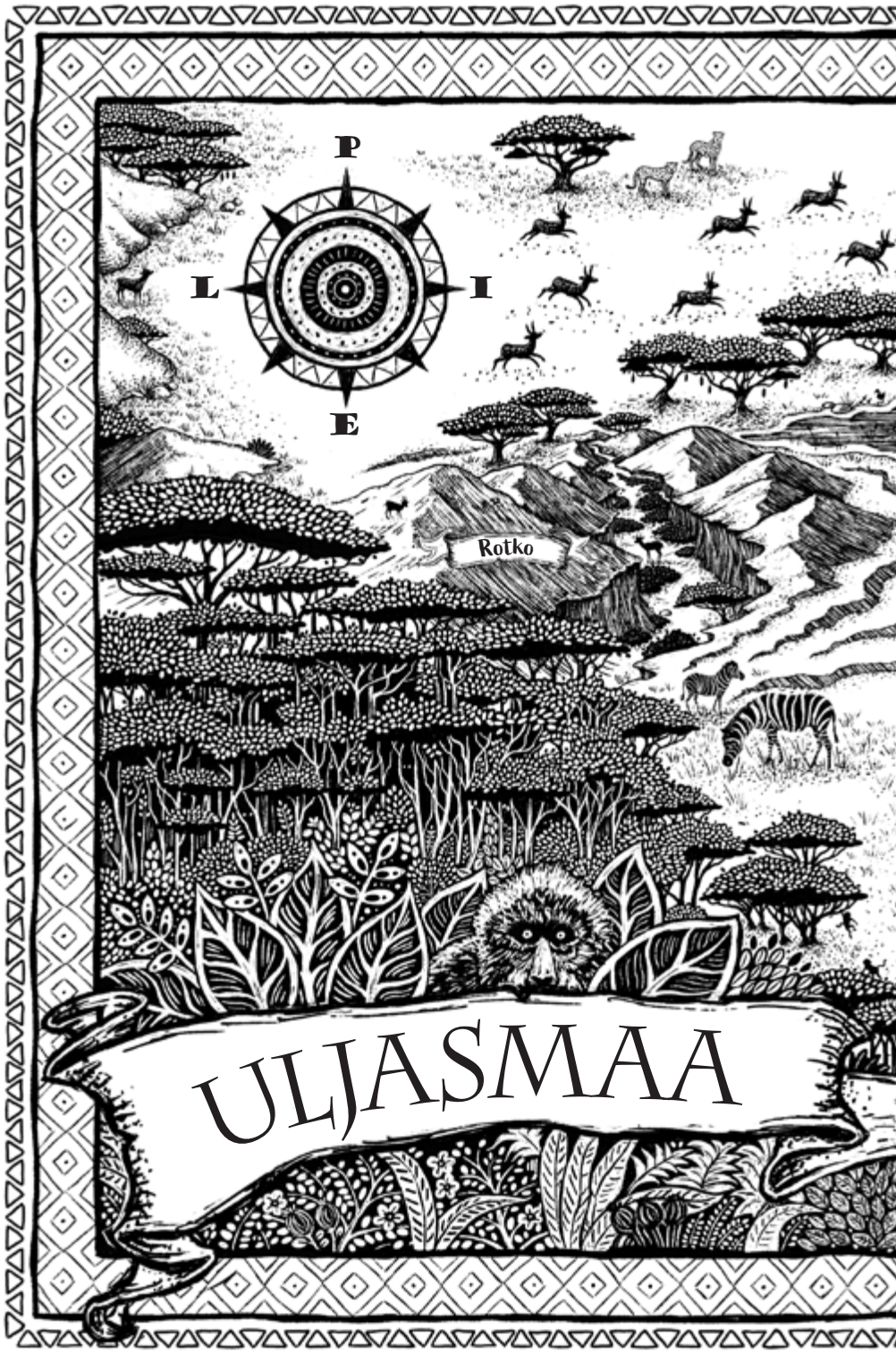
Englanninkielinen alkuteos
BRAVELANDS: BROKEN PRIDE

Copyright © 2017 by Working Partners Limited
Sarjan luonut Working Partners Limited
Kartan kuvitus © Virginia Allyn 2017
Kuvitus © Owen Richardson 2017
All rights reserved.

Suomenkielinen laitos © Ulla Selkälä ja WSOY 2020

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
ISBN 978-951-0-44806-9
PAINETTU EU:SSA

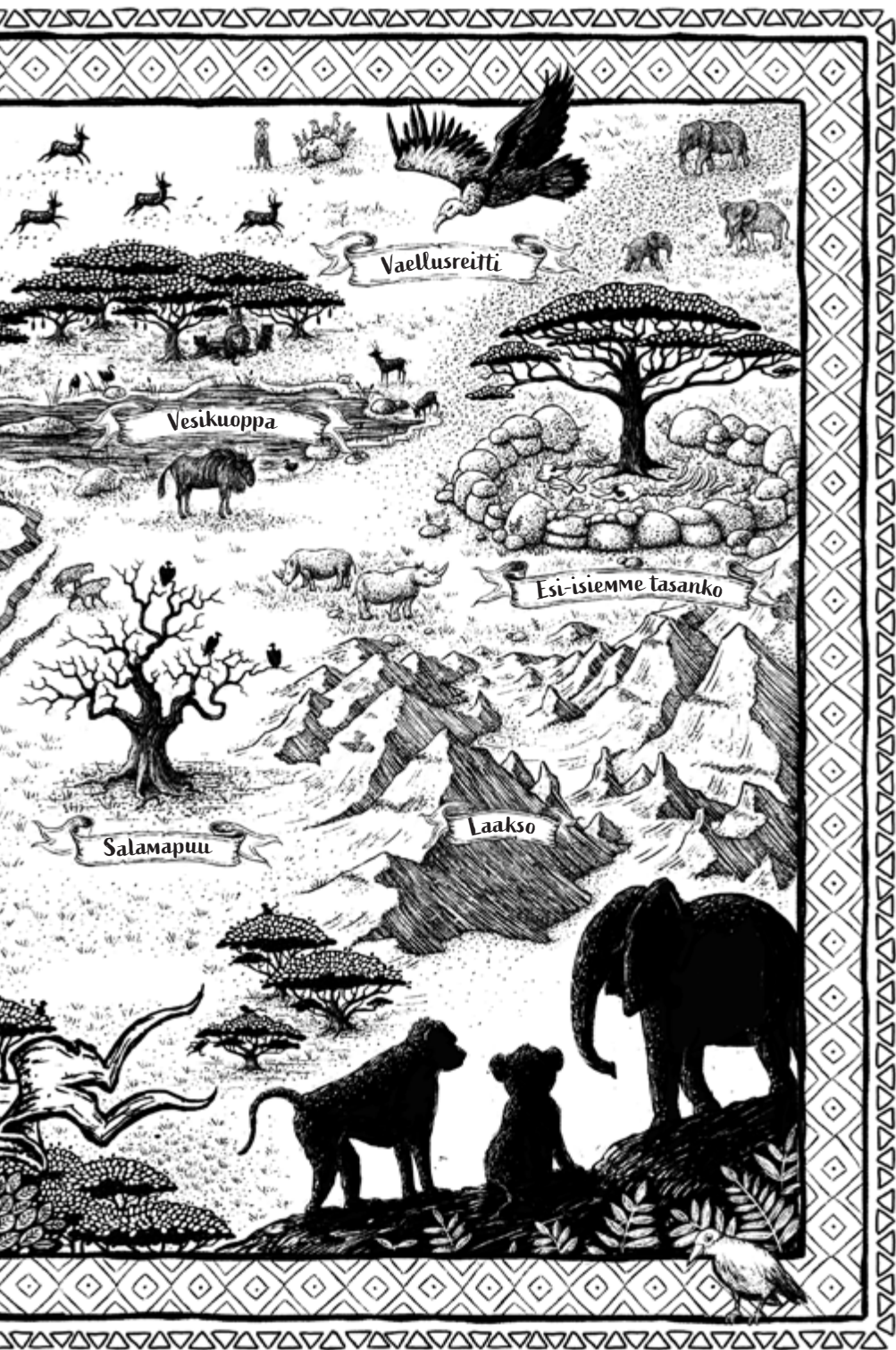
Erityiskiitokset Gillian Philipille

P
L I
E

Rotko

ULJASMAA

ESINÄYTÖS

Auringossa kylpevää häikäisevää tasankoa näytti jatkuvan loputtomiin. Jopa korkealla savannin yllä kaarttelevalla Tuulenratsastajalla oli vaikeuksia nähdä, missä Uljasmaa päättyi.

Korppikotka siristi vanhoja silmiään pyyhkiessään päättymätöntä keltaista ruhomerta katseellaan ja löysi lopulta paikan, jossa maa kohtasi avaran sinisen taivaan hohtavana valon juovana. Siiven kärki liikahti, ja hän kaarsi lämpimällä ilmavirralla alaspäin laajassa, sulavassa spiraalissa.

Parvi seurasi johtajanaarasta raakkuen toisilleen käheästi, mutta Tuulenratsastaja oli hiljaa ja tähyili savannia. Kaukana alhaalla eläinlaumat pieniä muurahaisia myöten seurasivat lukemattomien sukupolvien tasangolle tallomia polkuja. Viilto maisemassa ilmaisi norona juoksevan mutaisen joen paikan. Gnuulauma hyökky veden uurtamaan rotkoon ja nelisti vastakkaisen jyrkän törmän yli takaisin tasangolle. Rotkon takana

laiduntavat seeprat ja gasellit vilkaisivat välinpitämättömästi tulijoita. Sitten ne painoivat päänsä ja jatkoivat syömistä käyskennellen ruohikossa yhtenä sopuisasti vellovana joukkona.

Tumma täplä maisemassa kiinnitti tarkkasilmäisen Tuulenratsastajan katseen – muista erillään oleva liikkumaton möykky. Hän liiti alemmas ohjaten lentoa leveiden siipiensä voimakkailla iskuilla.

”Tuolla, parveni. Tuolla.”

Kaikki kaartelivat johtajansa perässä alas. ”Olkoot Tuulenratsastajan silmät aina tarkat!” Mustasiipi huudahti, ja muut yhtyivät kuorossa ilmaisemaan kiittollisuuttaan. ”Hän löysi meille jälleen lihaa.”

Tuulenratsastajan toive täyttyi: möykky oli gasellin raato. Vanha ja väsynyt henki oli jättänyt ruumiin, ja silmät tuijottivat elottomina tyhjyyteen. Ehkä gasellin oli tappanut gepardi. Raato makasi puoliksi piilossa okranväristen kivien välissä niin, että siivettömien haaskansyöjien oli sitä vaikea havaita. Vaikka tappaja oli jo syönyt, raadellusta lihasta suurin osa oli yhä kiinni luissa. Gaselli oli nauttinut ajastaan ja elämästään, ja nyt se ravitsisi korppikotkia – niin kuin heistäkin vuorostaan tulisi jonain päivänä muiden ruokaa. Kaikki oli niin kuin pitikin... tai niin Tuulenratsastaja ainakin toivoi.

”Meidän täytyy testata liha, siskot ja veljet”, hän huikkasi. ”Sitten voimme syödä rauhassa.”

Tuulenratsastaja kallisti päätään ja kaarsi terävästi maata kohti siipiään hakkaava ja metelöivä parvi vanavedessään. Hänen kyntensä raapaisivat hiekkaista maata, ja hän hypähti pari askelta gasellia kohti. Hän vilkaisi lintuja oikealla ja vasemmallalla puolellaan ja nyökkäsi.

”Paha kuolema säilyy niissä, joista henki on poistunut.”

”Suokoon Suuri henki aina hyvän kuoleman”, muu parvi lausui kuorossa.

Jokainen korppikotka repi ohuen suikaleen gasellin kupeesta ja hotki sen. Kaikki keskeyttivät syömisen ja katsoivat Tuulenratsastajaa odottaen hänen päätöstään. Hän sulki silmänsä hetkeksi.

”Kuolema on puhdas”, hän sanoi lopulta. ”Syökää, parveni.”

Kun gasellin luuranko oli nokittu puhtaaksi viimeistä lihariekaletta myöten, Tuulenratsastaja astui taaksepäin. Hän hakkasi siipiään ja nousi takaisin taivaalle. Kylläiset korppikotkat seurasivat häntä yhtenä sekasortoisena höyhenten ja käheiden rääkäisyjen pilvenä. Tuulenratsastajasta tuntui hyvältä palata ilmojen teille ja liidellä yhä ylemmäs häikäisevään sineen tietäen, että parvi oli syönyt hyvin ja selvinnyt jälleen yhdestä päivästä.

Päästyään tarpeeksi ylös Tuulenratsastaja jättäytyi leveään, lämpimän ilmavirtauksen vietäväksi, liikautteli pienesti siipiään ja katsoi alas. Hän tähyili maisemaa hohtavasta horisontista pimeisiin, rönsyileviin metsiin ja matalaan vuorijonoon kaukana tasangon tuolla puolen. Edessäpäin kohosi rykelmä soukkarunkoisia, tasalatvaisia akaasioita, ja puuston rajalla, juuri ja juuri varjossa, kulottunutta maata vasten erottui ruskeankeltaisia, liikehtiviä hahmoja.

Leijonia. Lepäilevät päivän kuumuudessa.

”Ne eivät saalista nyt”, Mustasiipi huomautti seuratessaan johtajansa katsetta.

”Eivät. Ne odottavat pimeää”, Tuulenratsastaja sanoi.

Sitten niillä on pidot. Ja me menemme niiden perässä.

Tuulenratsastaja suhtautui Uljasmaan suuriin leijonalau-moihin kaksijakoisesti. Leijonat merkitsivät puhdasta ruokaa, ja vieläpä yltäkylläisesti. Kaikkien maan asukkien tavoin ne noudattivat lakia ja tappoivat vain henkensä pitimiksi. Mutta Tuulenratsastaja inhosi niiden ylimielisyyttä. Leijonat lukeu-tuivat niihin harvoin eläimiin, jotka eivät seuranneet kaik-kien eläinten johtajaa, Suurta emoa, ja kunnioittaneet hänen viisauttaan.

Kaksi leijonanpentua kisaili ja nahisteli leikillään täynnä tarmoa ja kujeita jopa korkealta kilottavan valkohehkuisen auringon paisteessa. Kun korppikotkan varjo kulki kaksikosta pienemmän yli, poikanen säpsähti ja katsoi ylös. Sen keltaiset silmät kohtasivat Tuulenratsastajan katseen, ja se avasi pienen kitansa.

Vaikka Tuulenratsastaja lensi korkealla pennun yläpuolella, karjaisun voima liikutti ilmaa hänen ympärillään. Ällistynyt korppikotka tunsu siipiensä värisevän ja ajautui hetkeksi sivuun lentoreitistään.

”Tuulenratsastaja?” Mustasiiven huolestunut ääni kuului takaa.

Vilkaistessaan taakseen Tuulenratsastaja huomasi, ettei kukaan muu parvessa ollut tuntenut karjaisun vaikutusta.

Ei. Se ei voinut johtua pienen leijonan äänestä. Mahdotonta!

”Kaikki on hyvin”, hän kirahti Mustasiivelle.

Puoliksi vihaisena, puoliksi uteliaana Tuulenratsastaja kor-jasi siipiensä asentoa vakauttaakseen lentoaan. *Edes aikuisen leijonan karjaisu ei ylety näin korkealle, saatikka pienen pennun. Tämän takana piilee jotain muuta.*

Tuulenratsastaja kallistui ilmassa etsien katseellaan pientä pentua. Se seiso i samassa paikassa jäykin jaloin ja uhmakkaana keltainen katse käännettynä taivaalle. Lopulta se kääntyi pois huiskien hännällään voitonriemuisesti. Toinen pentu peräsään pieni leijona juoksi muun lauman luo.

Tuulenratsastaja kääntyi itään ajatuksiinsa vaipuneena. Se, mitä hän oli äsken kokenut – sen täytyi olla enne, hän oli varma siitä, vaikkei osannut edes kuvitella, mitä se voisi tarkoittaa. *Piskuinen pentu, jonka karjaisu vavisuttaa taivasta. Se on näky, ennusmerkki!*

Hän johdatti parvensa ylemmäs taivaalle, syvemmälle kirkaaseen sineen, kunnes pieni leijonalauma ja jopa savannin valtavat laiduntajalaumat katosivat suuren Uljasmaan kauneuteen.

LUKU 1

Nopsapentu juoksi korppikotkan varjon perässä, mutta se kiiti pois liian nopeasti. Hän tepasteli läähättäen takaisin muun lauman luo. Hänen rintansa paisui ilosta. Ajoin linnun pois revii-riltämme. Yksikään raadonsyöjä ei tule Jalonlauman lähelle niin kauan kuin minä olen paikalla!

Lauma tarvitsee minua suojelijakseen, Nopsapentu ajatteli astellessaan mahtailevasti perheensä ympärillä. Nytkin kaikki vain nuokkuivat puolinessa akaasioiden varjossa. Korkeintaan joku nosti välillä päätään ja nuoli vierustoveriaan tai omia tassujaan, sen enempää he eivät voimiaan tuhlanneet. Heillä ei ollut aavistustakaan uhasta, jonka Nopsapentu oli juuri torjunut!

Olen ehkä vain muutamana kuunkierron ikäinen, mutta isäni on Uljasmaan vahvin ja rohkein leijona. Ja minusta tulee ihan samanlainen kuin hän!

”Nopsapentu!”

Lempeän käskevä ääni havahdutti Nopsapennun suuruuden haaveistaan. Hän pysähtyi, kääntyi ja suuntasi korvansa yllään seisovaa majesteettista naarasta kohti.

”Emo”, Nopsapentu sanoi ja vaihtoi painoa tassuillaan.

”Miksi huudat korppikotkille?” Nopsa torui hellästi ja nuoli pentunsa korvia. ”Ne ovat pelkkiä raadonsyöjiä. Tule, voit leikkiä siskosi kanssa myöhemmin. Nyt teidän pitää harjoitella metsästystä. Ja jotta saisit jotain kiinni, sinun on pidettävä katseesi saaliissa eikä tuijotella taivaalle!”

”Anteeksi, emo.” Nopsapentu tassutti katuvana kuivassa heinikossa emonsa huiskivan hännän perässä. Maa nousi loivasti, ja Nopsapennun piti hölkätä pysyäkseen naaraan perässä. Heinät kutittivat nenää, ja hänen täytyi keskittyä niin kovasti pidättelemään aivastusta, että hän oli vähällä törmätä emonsa takapäähän, kun Nopsa painautui matalaksi.

”Hups”, Nopsapentu murahti.

Urhea mulkaksi veljeään. Isosisko oli kyyristynyt pienen matkan päähän emon vasemmalle puolelle ja keskittynyt täysin metsästysharjoitukseen. Urhean kiiltäväkarvainen ruumis viisti maata lihakset jännittyneinä. Kun sisko siirsi hipihiljaa tassua eteenpäin, Nopsapentu yritti matkia häntä, mutta pienemmän leijonan oli vaikea pysyä perässä lyhyemmillä jaloillaan. Hiipivä askel, sitten toinen. Ja kolmas.

Olen täysin äänetön, ihan niin kuin Urhea. Minusta tulee suuri saalistaja! Nopsapentu hiipi emon vierelle, joka kyyristeli täysin liikkumatta.

”Katsohan tuonne, Nopsapentu”, emo mumisi. ”Näetkö nuo kolot?”

Näkihän Nopsapentu – näki nyt. Heidän edessään maa kohosi jyrkästi muodostaen korkean, paljaan hiekkakummun, joka oli täynnä pieniä, pimeitä koloja. Nopsapennun katsoessa pieni, viiksekäs kuono työntyi ulos tunnustelemaan ilmaa. Sitten nelisormimangusti tuli kokonaan esiin, nousi takajaloilleen ja tähyili ympärilleen. Se livautti tyytyväisenä ulos vaaleanpunaisen kielensä ja alkoi sukia sillä rintaansa samalla kun sen taakse ilmestyi lisää mangusteja. Rohkeuden kasvaessa ne kipittivät kauemmas koloistaan.

”Nyt varovasti”, Nopsa murahti. ”Ne ovat vikkeliä. Menkää!”

Nopsapentu loikkasi eteenpäin, ja hänen pikku tassunsa takoivat maata. Hän jäi kuitenkin jälkeen Urheasta, joka meni jo kaukana hänen edellään. Saalistuksen jännitys vaihtui pettymyksen vihlaaisuun, ja yhtäkkiä hänen oli vielä vaikeampi juosta lujaa, mutta hän pinnisteli silti päättäväisesti siskonsa perässä.

Pelästyneet nelisormimangustit pyörsivät jo takaisin koloihinsa. Hänät huiskahtivat ja katosivat näkyvistä. Muita kookkaampi lauman johtaja tuijotti lähestyviä leijonia tummilla, pyöreillä silmillään, kunnes sekin kiepsahti ympäri ja syöksyi viimeisenä maan alle. Urhean leuat napsahtivat ja saivat melkein kiinni mangustin hännästä.

”Taivaan kivet!” isompi pentu sadatteli pysähtyessään niin että tomu pöllysi. Hän ravisteli päätään raivokkaasti ja nuoli huuliaan. ”Melkein sain sen!”

Kumea naurun jyrähdys sai Nopsapennun kääntymään. Jalo-isä seisoj ja katsoi jälkeläisiään. Pienen leijonan iloon sekoittui jälleen tuttua ihmetyksen sekaista kunnioitusta. Kookas, mustaharjainen Jalo, jonka sileä turkki kiilsi kullan-

keltaisena auringossa, olisi ollut omiaan herättämään pelkoa, ellei isä olisi ollut Nopsapennulle niin tuttu ja rakas. Nopsa kohottautui pystyyn ja tervehti suurta urosta hieroen päällään hellästi hänen tuuheaharjaista kaulaansa.

”Se oli hyvä yritys, Urhea”, Jalo sanoi tyttärelleen rohkaisevasti. ”Nopsa on oikeassa: mangusteja on vaikea saada kiinni. Olit lähellä onnistua. Jonain päivänä sinusta tulee emosi veroinen saalistaja.” Jalo hieroi Nopsaa kuonollaan ja nuoli hänen kaulaansa.

”Minä en päässyt lähellekään niitä”, Nopsapentu nurisi. ”Minusta ei tule ikinä yhtä nopeaa kuin Urheasta.”

”Tulee sinusta”, Jalo lohdutti. ”Älä unohda, poikani, että Urhea on kokonaisen vuoden sinua vanhempi. Sinusta tulee isompi ja nopeampi päivä päivältä. Kärsivällisyyttä!” Jalo astui lähemmäs ja kumarsi päätään niin että valtava kellanruskea kuono hipaisi Nopsapennun kuonoa. ”Se on myös väijymisen salaisuus. Opettele kärsivällisyyttä, ja jonain päivänä sinusta tulee mestarillinen saalistaja.”

”Toivottavasti”, Nopsapentu sanoi nöyrästi.

Jalo hieroi häntä kuonollaan. ”Älä epäile itseäsi, pentuni. Kunhan kasvat, sinusta tulee mahtava leijona ja taitava johtaja, joka pitää oman lauman turvassa ja tyytyväisenä, mutta herättää pelkoa vahvimmassakin vihollisessaan!”

Kuulostaa hyvältä! Nopsapentu nyökkäsi nyt jo paremmalla mielellä. Jalo näykkäisi hellästi karvatupsua poikansa pääläella ja tassutteli Urhean luo.

Nopsapentu katsoi isäänsä ylpeänä. *Isä on tietysti oikeassa. Isä tietää kaiken! Minusta tulee suuri saalistaja. Ihan varmasti tulee. Ja rohkea ja vahva johtaja –*

Hänen huomionsa kiinnittyi pieneen liikkeeseen, isän edessä kipittävään varjoon.

Skorpioni!

Sen enempiä miettimättä Nopsapentu loikkasi ja kieri isänsä jalkojen välistä melkein kaataen ison uroksen. Hän luisui pysähdyksiin aivan Jalon edessä ja ärisi pienelle hiekan-keltaiselle otukselle. Skorpioni pysähtyi, käänsi piikkipäisen häntänsä kaarelle ja nosti pihtinsä uhkaavasti.

”Ei, Nopsapentu!” Jalo karjaisi.

Nopsapentu huitaisi kypälällään sivulle ja osui skorpionin kilpeen lennättäen ilkimyksen pitkään heinikkoon.

Kaikki neljä leijonaa vahtivat heinikkoa henkeään pidättäen ja odottivat vimmastuneen skorpionin paluuta. Heinikko pysyi liikkumattomana. Otuksen oli täytyntä paeta. Nopsapentu istahti takamuksilleen, ja hänen sydämensä hakkasi kylkiluita vasten.

”Taivaan vallat!” Jalo nauroi. Urhea tuijotti suu auki, ja Nopsa veti pentunsa kypäliensä suojaan ja alkoi nuolla häntä kovakouraisesti.

”Emo...” Nopsapentu vastusteli.

”Totisesti, Nopsapentu!” naaras torui samalla, kun hänen kielensä pyyhki pennun naamaa. ”Isäsi olisi voinut saada tuolta olenolta ilkeän piston, mutta sinä olisit voinut kuolla!”

”Olet oikea tomppeli, pikkuveli”, Urhea huokaisi, mutta hänen katseestaan paistoi ihailua.

Jalo ja Nopsa vaihtoivat ylpeän katseen. ”Nopsa”, Jalo sanoi, ”lienee aika antaa pennullemme oikea nimi.”

Nopsa nyökkäsi silmät loistaen. ”Taidat olla oikeassa. Tie-dämmehän nyt, millainen leijona hän on.”

Jalo kääntyi häntäänsä heiluttaen akaasiarykelmää kohti ja päästi kaikuvan karjaisun.

Nopsapennulle oli jatkuva hämmästyksen aihe, miten puoliunessa nuokkuva lauma saattoi olla heti seuraavana hetkenä täysin valpas. Jalo oli ehtinyt tuskin lopettaa karjumasta kutsumaan, kun heinikko jo kahisi ja kuiva maa rahisi tassujen alla ja loput Jalonlauman leijonista ilmestyivät paikalle korvat pysytyssä ja silmät kiiluen uteliaisuudesta. Jalo puhahti tervehdyksen, ja lauman kaksikymmentä naarasta ja nuorta urosta asetuiivat kehään johtajansa ympärille kaikki aistit terästyneinä.

Jalo katsoi Nopsapentua, joka räpytti silmiään ja väisti hänen katsettaan yhtäkkiä ujona. ”Kyyristy”, suuri uros mumisi.

Nopsapentu totteli ja tunsi isänsä valtavan kypälän laskeutuvan päänsä päälle.

”Tästä lähtien”, Jalo julisti, ”tämän minun pentuni nimi ei ole enää Nopsapentu. Hän kävi epäroimättä vaarallisen vihollisen kimppuun ja suojeli laumaansa. Hänen nimensä on oleva nyt ja ikuisesti Peloton Jalonlauma.”

Kaikki tapahtui niin ällistyttävän nopeasti, että Nopsapentua huimasi. *Sain nimeni! Olen Peloton. Peloton Jalonlauma!*

Joka puolella ympärillä koko perhe toisti nimen ja karjui hyväksyvästi. Heidän kumeat huutonsa kiirivät ruohotasangon yli.

”Peloton Jalonlauma!”

”Tervetuloa, Peloton, Jalon poika!”

Pienen leijonan sydän oli pakahtua. Nyt hän tiesi, millaista oli olla lauman täysi jäsen. Hän oli niin hämillään, että hänen täytyi sulkea puoliksi silmänsä ja luimistaa korviaan hyväksyvässä huutomyrskyssä.

”Minä – minä lupaan elää nimeni mukaisesti!” Peloton sai kakaistua. Se tuli vähän kimeämmin kuin oli tarkoitus, mutta yksikään leijona ei nauranut hänelle. He mylvivät riemusta entistäkin äänekkäämmin.

”Tietysti sinä elät”, Nopsa mumisi. Sekä emo että isä hieroivat ja töykkivät hellästi kuonollaan Pelottoman päätä. ”Johan sinä todistit sen!”

”Sen sinä totisesti –” Jalo vaikenä äkkiä. Peloton vilkaisi isäänsä ja odotti, että tämä lopettaisi lauseensa, mutta suuri uros seiso liikumatta pää käännettynä länttä kohti. Kevyt tuulenviri värisytti Jalon tummaa harjaa. Hänen sieraimensa laajenivat.

Lauma jatkoi karjuntaansa, mutta äänessä oli nyt uusi, outo pohjasävy. Peloton kipristi kuonoaan ja yritti saada selville, mikä oli muuttunut. Sitten hän alkoi kuulla – uusia ääniä. Kaukaisuudesta kantautui toisten leijonien karjuntaa.

Yksi kerrallaan Jalonlauman leijonat vaikenivat ja katsoivat äänen suuntaan. Jalo asteli niiden välistä tuulta nuuhkien, ja lauma seurasi johtajaansa. Nopsa asteli lähimpänä Jalon sivulla.

Uteliaisuuden valtaama Peloton juoksi mangustikukkulan laelle ja tähyili tasankoa. Iltapäivän väreilevä kuumuus sumensi näkymää, mutta hän näki, että laumaa lähestyi kolme leijonaa.

Pelottoman olo muuttui hermostuneeksi. *Nuo eivät kuulu laumaamme.* Hän ei saanut katsettaan irti muukalaisista, mutta hän tunsu Jalon, Nopsan ja Urhean liittyneen seuraansa kukkulalle. Muu lauma seiso heidän takanaan hievahtamatta ja varuillaan. Nopsan niskakarvat pörhistyivät. Jalon jokainen lihas oli jännittynyt äärimmilleen, kuin hyökkäykseen valmistautuneena.

”Keitä nuo ovat?” Peloton kysyi tuijottaen silmät suurina kolmea muukalaista.

”Tuo on Jätti”, hänen emonsa vastasi. ”Tuo isoin keskellä. Näetkö? Jalo karkotti hänen isänsä laumasta, ja hän on aina vihannut isääsi sen vuoksi. Jätille on näemmä kasvanut komea harja.” Nopsan ääni madaltui vihaiseksi murinaksi. ”Mutta hän on aina ollut raakalainen.”

Kolmikko lähestyi Jalonlaumaa rennoin mutta vakain askelin. Peloton erotti heidän johtajansa nyt selvästi: hän oli iso, voimakas uros, jolla oli mahtava musta harja. Kun hän tuli lähemmäs, Peloton huomasi vapisevansa. Emo oli oikeassa: Jätin tummissa silmissä oli kylmä, julma välke. Hänen toverinsakin näyttivät vahvoilta ja vihamielisiltä; toisella oli yhtä vankat hartiat kuin gnuulla, ja toisen repaleisesta korvasta oli revitty puolet pois.

”Miksi he ovat meidän reviiirillämme?” Peloton kysyi vapisevalla äänellä. Hän ei tiennyt, pitäisikö hänen olla raivoissaan vai todella peloissaan.

Jalo puhui vihdoin. ”On vain yksi syy, miksi Jätti näyttäisi täällä naamaansa”, hän murisi. ”Hän haluaa taistella kanssani lauman johtajuudesta.”

”Mitä!” Peloton tuijotti isäänsä.

”Tulehan.” Jalo kääntyi ja alkoi laskeutua mangustikukkulalta.

Peloton seurasi muiden mukana pysytellen tiukasti siskonsa vierellä. ”Urhea, mitä isä tarkoittaa?” hän kysyi. ”Ei kai Jätti voi tehdä niin, eihän? Hän ei voi vain vallata Jalonlaumaa. Se on mahdotonta!”

Urhea ei vastannut hetkeen mitään. Peloton ei pitänyt siskonsa kireästä ilmeestä. ”Olen kuullut sellaista tapahtuneen”,

Urhea sanoi lopulta synkkänä. ”Niin kävi Hurjanlaumalle metsän toisella puolella. Emo kertoi, että Hurja oli johtanut laumaa iät ja ajat, kunnes hävisi taistelun lauman herruudesta leijonalle nimeltä Vahva, joka oli vastikään kasvattanut harjan. Ja niin Hurjan perheestä tuli Vahvanlauma ja kaikkien täytyi totella Vahvaa. Hurja ajettiin pois, ja sen jälkeen hän joutui elämään yksin ja saalistamaan itse oman ruokansa.”

”Kauheaa!” Peloton henkäisi.

”Vielä pahempaa oli, että Vahva oli huono johtaja, julma, epäoikeudenmukainen ja tyhmä, ja lopulta koko lauma hajosi. Hän tappoi pennut. Ja muitakin leijonia kuoli.”

Peloton tuijotti järkyttyneenä siskoaan. ”Mutta niin ei varmasti tapahdu Jalonlaumalle”, hän sanoi haastavasti. ”Yksikään leijona ei voita isää. Hän on Uljasmaan rohkein taistelija ja vahvin leijona!”

Urhea ei vastannut. Pelottoman katse kiersi lauman muissa jäsenissä, ja hänen selkäpiitään pitkin kulki kylmä väristys. Kukaan heistä ei näyttänyt niin luottavaiselta kuin hän oli toivonut. He vaikuttivat hermostuneilta ja levottomilta, aivan kuin heidän tassujensa yli olisi marssinut muurahaisarmeija.

Jalo asteli ruohotasangolle Jättiä vastaan. Kun urosten kuonot melkein koskettivat toisiaan, molemmat pysähtyivät ja tuijottivat toisiaan silmiin.

Pelottoman mielestä Jätti näytti läheltä katsottuna vielä kauhistuttavammalta. Hänen hartiansa olivat leveät ja lihaksikkaat, kápälät valtavat. Hänen naamassaan ja kyljissään ris-teili syviä, rosoisia arpia, ja kun hän avasi kitansa ja puhui, hänen pitkät, keltaiset, tappavan vaaralliset hampaansa tulivat esiin.

LEIJONA,

jonka lauma on hylännyt.

NORSU,

joka osaa lukea totuuden vainajien luista.

PAVIAANI,

joka kapinoi kohtalooaan vastaan.

Sukupolvesta toiseen Afrikan tasankojen eläimet ovat noudattaneet ankaraa lakia: *tapa vain elääksesi*. Mutta nyt petojen ja saaliin välinen hauras tasapaino on vaakalaudalla, ja lain tulevaisuus riippuu näistä kolmesta epätodennäköisestä sankarista...

"Syviä henkilöihahmoja, monipolvinen juoni, rikasta mytologiaa ja huikeita maisemia.

Villi ja valloittava."

Kirkus Reviews

KUULE SAVANNIN KUTSU

Lue myös seuraava osa:

www.wsoy.fi

N84.2

ISBN 978-951-0-44806-9

Päälyksen kuvitus Owen Richardson